

var et langagtigt, halvaabent Bræddeskur af den Slags, der benyttedes under Højbjergningen. Her besluttede han at søge Ly. Med Bygen i Hælene løb han tværsover Marken og naaede akkurat under Tag samtidig med, at et Tordenskrald slog ham om Ørene. Et Øjeblik efter brød Regnen løs.

Det viste sig nu, at han ikke var den eneste, der havde søgt Tilflugt her. Inde i Skurets Halvmørke opdagede han en høj, mager Mand i en langskødet, graa Frakke og med Hovedet dækket af en gammeldags, højpuldet Kasket med stor Skygge. Det var Pastor Fjaltring.

Per hilste, og der veksledes et Par Bemærkninger om Vejret. Præsten var øjensynlig meget ilde tilmode ved dette Sammentræf, han stod hele Tiden halvt bortvendt og førte idelig Haanden op til Hagen med den uvilkaarlige Bevægelse, der er ejendommelig for Folk, som føler sig trykkede af, at de ikke er bleven barberede. Efterhaanden som Pers Øjne vænnedes til Mørket derinde, saae han ogsaa, at Præstens Kind og Hage var ligesom skimlet af Skægstubbe. I det hele røbede hans Ydre en høj Grad af Forsømmelighed. Frakken var luvslidt og plettet, og en af Knapperne hang og dinglede i Traaden. Desuden opdagede Per, at Præstens Hoved fuldstændig var ombundet med et sort Silketørklæde, som bagtil kunde sees under Kaskettens Kant, — noget, der øjensynlig ogsaa gjorde ham forlegen. I hvert Fald havde